
ભાવનગર—શ્રી 'આનંદ' પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં રા. ગુલામ-
ચંદ સંસ્કૃતમાં જાપું.

પ્રગટકર્તાએ તર્ક દક્ષ સ્વાધીન રાજ્ય છે.

પ્રથમથી ગ્રાહક થઈ નામ નોંધાવો.

શ્રી આદિનાથ ચરિત્ર—સચિત્ર. પૃષ્ઠ સંખ્યા ૩૦૦
આધુનિક સમયને અનુસરી વિદ્વાનની કસાયેલી કલમથી
લખાયેલા આ ચરિત્રથી વાંચકવર્ગને અપૂર્વ આનંદ
સાથે ૫૫—જીવન મળશે. સવિસ્તર વર્ણન અને સચિત્ર
આ ગ્રંથ દરેક જૈને વાંચવા જેવો છે. કિંમત રૂ. ૨-૦-૦
પ્રથમથી ગ્રાહક થનારને રૂ. ૧-૮-૦ માં મળશે.

લખો:—

જૈન સસ્તીવાંચનમાળા

રાધનપુરી બજાર—ભાવનગર.

Figure 1. Schematic representation of the experimental design. The subjects were divided into two groups: the control group and the experimental group. The control group was divided into two subgroups: the control group and the control group. The experimental group was divided into two subgroups: the experimental group and the experimental group. The control group was divided into two subgroups: the control group and the control group. The experimental group was divided into two subgroups: the experimental group and the experimental group.

અધારીદો' એ અંજાનના કદાગરને મધુ ત્રિ કાષ્ઠ કરીને મેઘજી
 બિંબ બંને વિચાર કરી કે- 'જારા કુર્ચંનેરણા જા અ પે જે દેવા કા-
 વામાં પ્રવળ થાય છે, અ રા પ્રવળપાત્રપણાને વિચાર કે ?' એ પ્રધાને
 અંજાનના કદાગરને મેઘજીના કાષ્ઠકાવનમાં અપા અંજાને અધિક દીર્ઘને
 આણ કરી જે—

‘જે આદિ પ્રવિણા કરી તેને સિદ્ધ થશે, જે પાશ્વરી અંધક દરી,
 તેને અધિક સિદ્ધ થશે અને દાણ દિંમ્બ કરી, તેને તે કવના થજી અધિક
 સમ્પદ થશે.’ અધિકારીએ એવું નેજા થયેને એક આણ પાત્રક સામગ્રી સમ્પદ
 યેઠથી અને રાગતના એ કદાગરને કાર્યજ નજરે કરી દીધું. એ રીત
 વિદ્યાર્થ (અંક) પર્વત તેમજ અધારી યેઠવા કરાવી, તેમાં અંજાને
 કદાગર નુકસાન થયું, તેમજે મધુ મધુ નાપની આદાર અધારી અદ્યધનને
 અધાર થયું સવળ અથ કરાવ્યાં. વગમ થયુંએને દોષદાને મદને પાત્ર
 નુ કવન દોષ થયું.

એકદા રાગત મુદ્દા દાણ, અંજાના કોર્ચના રાગતે અધાર સાક
 કાવના અધાર. અદ્યધન પાત્ર વળત દિગ્ગિ એકદા ન અધારપર થયું. ત્યાં
 આવીને વેદ્ય તો એક મુદ્દા અંક રાગત કરી આગમ પરી તેત પુજ્યા
 આગમ પદ્ય કે - એક પદ્યદ્ય મુદ્દાથી એક દર્શી ત્યાં પાત્ર અને પુત્ર
 નેને મરજી પાત્ર દાણ. ન આ એકદા આ રાગત કરી જે - અંજાને
 પદ્યદ્યથી એક વિવમ-કાવડ આપ્યા આપ છે કે-તર્વાન રીદાન આજી
 મરી સર્વત-મરજાનાં મરજા રાગત થાય. તેથી ‘મારી જે સર્વત છે,
 ત્યાંથી રાગત થાં કરી ત્યાં પરી આ રાગત થાં રી રીતે અધારી
 દર્શી જે તેથી આ પદ્ય અધાર મરી અપુ હિમિત છે.’

એ પ્રધાને સાકાગરને કુશરપાસ રાગતને તે અંજાને અધારસન
 અધાર કરી જે - જે કુશીન અંક ? નુ અધારસન ન કરે. રાગત ત્યાં પદ્ય

નહિ સે, તારી છંદગી તું ધર્મકરણી કરીને સુખપૂર્વક અતિત કર.
એમ કહી સ્વરચાનપર આચીને રાગએ વિચાર કર્યો કે- 'રાગના આગ
ધાતકી નિયમથી પ્રગ્ન કેટલી બધી દુઃખી થાય છે ?' રાગનું અંતઃકરણ
તે વખતે દયાથી બરાબ આવ્યું. પ્રગ્નનો ત્રાસ સહન ન કરી શકવાથી તેણે
તરતજ અધિકારીઓને બોલાવીને કહ્યું કે- 'સંતતિરહિત મનુષ્યના મનુ
પણી તની મિત્રત રાગ લગ્ન સે છે.' એ નિયમ બહુ જ સખંકર છે.
આથી પ્રગ્ન બહુ જ પીડાય છે. મારે એ નિયમ બંધ કરો, મારા રાગની
હિપજમાં એ ચાર સાખનો છુ પજુ એ ચાર કોઠ રૂપીયનો થયકો. હા
નથી આવનો ?' રાગના આ દુઃખથી અધિકારીઓએ તુરતજ સમગ્ર
રાગમાં એ દહીકર જલદેર કરી તેથી પ્રગ્નના દર્દનો પાર ન થયો. આ
કાપરાંત તેણે જગત વિગેરેનો બોલને પજુ બહુ જ મોઠો કરી નાખ્યો.
તેથી પ્રગ્ન અત્યંત સુખી થઈ હતી. પોતાની પ્રગ્નને સુખમાં કળ્યાત
કરતી જોઈને શ્રી કુમારપાલ મદાગમન અતિસય પ્રમત્ત રહેતો અને તેમ
કરવામાં તે પોતાની મુખ્ય ફરજ સમજતા હતો.

ધાર્મિક જીવન.

અત્યાર સુધી કુમારપાલ રાગના ત્યાગધારિક જીવનનો ઉત્તેજ ન
કળ્યાતો હતો. હવે તેમના ધાર્મિક જીવનની કહક ફરેવા જણવા
બહુ આ પ્રગ્નવતની સમજાતી કરીયું.

તૈલિક અને દામજીક વિષયમાં જેમ કુમારપાલ મુલક ના
અરજ રૂપ હતો, તેમ ધાર્મિક જીવનમાં પણ તે એક હિતક આરતી
હતો. તે ધર્મ મા, ગિરજા અને જાગરણ કલા સમાવે દેખતો.
જેણે કળ્યાતો તેમને સમયસમ કલા, ત્યાગથી તેમની અને ગત ધર્મ મા
વિરોધ હીન થઈ હતી. તેણે, તિરતર તેમની પાને ધર્મપરોઠ સમજાતો
અને તેથી પ્રતિલિત જીવનધર્મ પ્રત્યે તેમની શ્રદ્ધા થઈ હતી બહુ

ઉપર શુરસો ચડ્યો. એટલે તેણે સામંતસિંહને મારી નાખ્યો અને પોતે રાજ્યગાદીપર બેઠી ગયો. તેણે ૫૫ વર્ષ મુધી અજિંદાપુર પાટણનું રાજ્ય કર્યું.

તેના પછી ચામુંડ રાજાએ ૧૩ વર્ષ મુધી રાજ્ય કર્યું.

ચામુંડ રાજા પછી તેનો પુત્ર વલ્લભરાજ રાજા થયો તેણે માત્ર ૭ માસ રાજ્ય કર્યું.

વલ્લભરાજ પછી તેનો નાનો ભાઈ દુર્લભરાજ રાજા થયો. તેણે ૧૧ વર્ષ અને ૭ માસ રાજ્ય ચલાવ્યું. પછી પૈશવ્ય આવતાં પોતાના મંત્રી ભીમદેવને રાજ્ય સુપ્રત કરીને પોતે તીર્થયાત્રા કરવા ચાલી નીકળ્યો. તે ફરતો ફરતો ગ્યારે માલવામાં આવ્યો, ત્યારે મુંજ રાજાએ તેને કહ્યું કે—‘ તમે મારી સાથે લડાઈ કરો અથવા તો રાજચિહ્ન તજી દો ’ દુર્લભરાજ પૈશવ્યવાન હતો. તેથી તેણે વિચાર કર્યો કે— ‘ લડાઈ કરવાથી ધર્મમાં અંતરાય પડશે. મારે રાજચિહ્નની મારે કાંઈ જરૂર નથી. ’ એમ વિચારીને તેણે રાજચિહ્ન મૂકીને ચોગીનો વેપ ધારણ કરી લીધો.

આ સમાચાર ભીમદેવના સાંભળવામાં આવતાં બહુજ માહું લાગ્યું. શુજરાત અને માલવાની રાજધાનીમાં કહેવાનું આ પ્રથમ દારણ ઉપસ્થિત થયું. ભીમદેવની બહુલદેવી અને ઉદયમતિ નામે બે રાણીઓ હતી. બહુલદેવીથી હોમ-રાજા અને ઉદયમતિથી કણુદેવ પુત્ર થયો. ભીમદેવે પ્રથમ

અધ્યક્ષમાં સૂર્ય સમાન થવાવાલા એ મહાત્મા મુનિ
કાશ્મીર દેશમાં આવશે, તો એમને ઘણા વિખ્યા ઉપરિય
થશે. માટે હું એવું કહું કે એ મુનિના કાર્યની સિદ્ધિ પ
યર્થ જ્ઞાન અને પરિશ્રમ પણ વેઠવો ન પડે. ' એમ ખારી
સરસ્વતી દેવી પોતે હેમચંદ્ર મુનિની પાસે આવી, તે વખતે
મુનિને જ્ઞાન-ધ્યાનમાં લીન જોઈને દેવી બહુજ પ્રસન્ન થઈ
અને મુનિને આશ્નાય સહિત ઘણા વિદ્યામંત્ર આપીને
આદેશ્ય થઈ.

પછી ' દેશાટન કુશલતાનું કારણ છે ' એમ સમજી ગયે
મહારાજની આજ્ઞાથી શ્રી હેમચંદ્ર મુનિ, શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિ અને
મહાયગિરિસૂરિને સાથે લઈને ગૌડદેશ તરફ વિદ્યાર કરી ગયા.
જતાં જતાં ખિડલુર ગામમાં તેમને કોઈ વૃદ્ધ મુનિ મળ્યા. તે
વૃદ્ધ મુનિ કંઈક વ્યાધિગ્રસ્ત હતા. એટલે એ જલે મુનિઓએ
તે વૃદ્ધ મહાત્માની ખુબ વૈયાવચ્ચ કરી અને પછી પૂછ્યું કે—
' મહારાજ ! આપ કયાં પધારવાનો ઈરાદો રાખે છે ? ' વૃદ્ધ
મુનિએ કહ્યું કે—' ગિરનાર તીર્થની યાત્રા કરવા મારો વિચાર
છે. એટલે હેમચંદ્ર મુનિએ ગામના શ્રીસંપને બોલાવીને કહ્યું
કે—' આ વૃદ્ધ મુનિજીને મુખપૂર્વક ગિરનાર પહોંચાડવાની
સગવડ કરવામાં આવે તો સારું. ' શ્રીસંપે બહુજ હર્ષથી એ
વાતનો સ્વીકાર કર્યો. પછી રાત્રે પ્રતિકમળાદિ ક્રિયા કરીને તે
મુર્ખ ગયા.

દવે પ્રભાતકાલે જતાં હેમચંદ્ર આદિ જલે મુનિઓએ

શકે છે. માટે બધા ધર્મોનો પરિચય કરી તેમાંથી સત્યધર્મનો સ્વીકાર કરો. ’

એ પ્રમાણે તાત્વિક ઉપદેશ સાંભળતા રાજા અને રાજ-સભા બહુજ પ્રસન્ન થઈ અને બધા કહેવા સાચા કે— ‘ ધન્ય છે આપને ! અને ધન્ય છે આપના જ્ઞાનને ! પછી રાજાએ એકવાર પ્રશ્ન કર્યો કે— ‘ કયા કયા આચરણ કરવાથી ધર્મ હોઈ શકે ? ’ ત્યારે ગુરુ મદારાજ જોડ્યા કે—

“ વાંતે દાને ગુરુતુ વિનય સર્વમત્કાનુક્રા,
 ન્યામ્યા મૃતિ પરિતલિષાવાદાઃ સર્વદાનમ્ ।
 કાર્યો ન શ્રીમદ્પરિચય મંગલિ સમુ સમ્યગ્ ।
 રાજન ! સેવ્યો વિગદમતિના સેવ મામાત્મધર્મઃ ॥૧॥

અર્થઃ—હે રાજાન્ ! મુખાવરને દાન આપવું, સત્ગુરુને વિનય કરવો, સર્વ જીવોપર કરૂણા પારણ કરવી, ન્યાયવૃત્તિ રાખવી, પરિહિત કરવામાં સદા આદર રાખવો, લજ્જાની ભદ્ર ન કરવો, સત્ગુરુઓની સંજન કરવી—એ સામાન્ય ધર્મ મતિ માન મનુષ્યને આદરવા લાયક છે. ’

એકદા જયસિંહરાજાના આગ્રહથી ધી દેમચંદ્રમુનિ પાંડવમાં આગુમાંસ રહ્યા તે જાનને વ્યાખ્યાનમાં તેમણે જેમ નાથ સ્વામીનું જીવન ચરિત્ર વાંચવું સદુ કરું. તેમાં એવો અધિપ્રર આપ્યો કે— ‘ પાંચ પાંડવો, જેન ટીકા પાળીને

રાખીને બચાવ્યો. પછી કુમારપાસે સંજ્ઞાનને કમું-
મારાપર પૂર્ણ ઉપકાર કર્યો છે. રાજા સિદ્ધરાજ દસ
મારી સાથે વેર રાખે છે. માટે તમે મારા પરિવારને
અવંતીનગરીમાં બાંધો અને હું વેત્સીરી બ્રાહ્મણને
સમને પરદેશ બાંધું છું.' સંજ્ઞાને કુમારપાસની આ મ
કમ્બલ રાખી. એટલે પોતાના પરિવારને તેણે અવંતી
વિદાય કર્યો અને પોતે તે બ્રાહ્મણને માથે સમને કોઈ ન
રહી નીકળી પડ્યો. તે થોડા વખતમાં જંબાત આવી પહે
ત્યાં નગરની બહાર મીઠિમચંદ્રજી નંનાચાર્ય તેને મળ
કુમારપાસને પોતાના ઉપાધ્યયમાં સર્જી ગયા અને તે
ઉદયન મંત્રીને સુખન કર્યો. ત્યારે કુમારપાસે ઉદયન મ
માટે આચાર્ય મહારાજને પૂછ્યું કે- 'આ પુત્ર કોણ
સુરિ મહારાજે કમું- ' એનું નામ ઉદયન છે એ
મારવાડે રહેવાસી છે, એ બહુજ સાવચાળી
ધર્મી છે. રાજા સિદ્ધરાજે એને અદાની મંત્રી બનાવ્યો.

પછી કુમારપાસે દુઃખથી કાચર થઈને આચાર્ય મ
સમને પૂછ્યું કે- 'મહારાજ ! મને કિંમિ સુખ પ્રાપ્ત થશે
ત્યારે નિમિત્ત બોધેને સુરિ મહારાજ બોલ્યા- ' તમે પ્રજા
નદિ, તમારા દુઃખને અવશર દેવે સત્સત્ આપ્યો મપે.
તમને દેવે નિશ્ચય ૧૧૬૪ ત્ર માગર વડી જ ને સ્વિશ્વા
દિવસે પુણ્ય નક્ષત્રમાં દિવસના ત્રીજા પડેરે રાખ્ય મળે.

કરીશ અથવા પ્રાણ આપીશ. પણ ઉવમ તો કોઈ રીતે ગૂઝ-
નાર નથીજ.' ત્યારે કૂટદેવે બોલ્યો—' જો તમે માટું નામ કા-
ચમ રાખો, તો તમારું કામ સિદ્ધ કરી આણું.' રાજાએ દેવી
એ માગણી કયુલ રાખી. પછી કિલ્લો તૈયાર થયો. ત્યારે મંત્રી-
જોએ આ કિલ્લાનું નામ ચિત્રકૂટ રાખ્યું, અને એજ નામથી
આ નગર આબાદ કર્યું. અહીં ચૌદ હજાર કંઠ ૧૬પતિ રહેતા
હતા. લક્ષાધિપતિઓને ઉપર રહેવાને જગા ન મંત્રી, એટલે
ચિત્રાંગદ રાજાની આજ્ઞાથી તેમણે નિચે તલાટીમાં અનેક મ-
કાન તૈયાર કરાવ્યા. ચિત્રાંગદ રાજાએ અહીં લાંબા વખત
સુધી રાજ્ય કર્યું. ત્યારપછી રાજાની વિશ્વાસપાત્ર બર્બરિકા
નામે વેરયા કૂટીને બીજા રાજાની સાથે મત્તી જવાથી અહીંનું
રાજ્ય કાન્યકુબ્જ દેશના રાંબારીલ રાજાના હાથમાં ગયું.
અને એ કારણથી ચિત્રાંગદ રાજા કુવામાં પડીને મરણ
પામ્યો. એ પ્રમાણે મુનિના મુખથી ચિત્રકૂટની ઉત્પત્તિ
સાંભળીને કુમારપાલ ત્યાંથી આગળ ચાલતાં મુકેરાલ
મુનિની ગુફાને જોઈ મુકેરાલ મુનિની પ્રતિમાને તેણે નમસ્કાર
ક્યાં. ત્યાંથી કુમારપાલ આગળ ચાલતાં કનોજમાં આવ્યો.
ત્યાં નગરની બહાર ઘણા આમ્રવૃક્ષો તેના જોવામાં આવ્યા.
એટલે કુમારપાલે કોઈને તેનું કારણ પૂછતા એવો જવાબ
મળ્યો કે—' અહીં આમ્રવૃક્ષોપર રાજાનો કર નથી.' તે સાંભ-
ળીને કુમારપાલે પ્રતિજ્ઞા કરી કે—' રાજા થયા પછી હું પણ
એમજ કરીશ. '

પ્રવિત્ર ધર્મ છે, એવા ધર્મથી અનેક છવે મોક્ષ પામ્યા છે; પામે છે અને પામશે.’

ઇત્યાદિ દેશના ચાલતી હતી, એવામાં પૂર્વના સકેત પ્રમાણે શિષ્યોએ નીચેથી પાટ જેથી લીધી તોપણ આચાર્ય મહારાજ અરુણવિત વચનધારથી દેશના આપના રહ્યા, તે જોઈને રાજા વિગેરેના મનમાં તર્ક-વિતર્ક થતા હાથ્યા કે— ‘આ શું સિદ્ધ છે ? કે બુદ્ધ છે ? જ્ઞાણ છે ? કે ઈશ્વર છે ? એ એમ ન હોય તો એમનામાં આવી શક્તિ ક્યાંથી હોય ? કે બોધિ તો કદલીપત્રના આધારે અને તે પણ મૈત્રવલ્લે રજા હતા, મૈત્રથી પવન શોકવાનું બહુ સુગમનાથી બની શકે છે; પરંતુ આ સૂરિશ મહારાજની ક્રિયા તો કોડોત્તરજ છે.’ એ પ્રમાણે શુક્રમહારાજે પોતાના યોગજગથી દોઢ પહોરચુધી નિરાપર આકાશમાં રહીને દેશના આપી. આ ચમત્કારથી કુમારપાત્ર રાજાનું મન અત્યંત પ્રસન્ન થયું. એટલે રાજા અંજલિ જોડીને બોલ્યો— ‘હે ભગવન્ ! આપના કળાકૌશલ્યની નરે બરી કરનાર, આ સમસ્ત જગતમાં બીજું કોઈ નથી. હવે આપ કૃપા કરીને આપના આસન ઉપર બીરાજમાન થાઓ.’ ત્યારે શુક્રમહારાજ આકાશથી નીચે ઉતર્યા અને રાજાને કહેવા લાગ્યા કે— ‘રાજન્ ! તમે મારી સાથે આવીને અમારી સભા તો જુઓ.’ એમ કહીને રાજાને તેઓ ઉપાગ્રથના અંદરના ભાગમાં લઈ ગયા. ત્યાં સુવર્ણના આસનોપર બિરાજમાન આઠ મહા પ્રાતિહાર્યો સહિત, યાસક ઉદ્દાની બેઠીય

સામગ્રી હવે પામતો અને ધર્મની અનુષ્ઠિતતા મેલો
પોતાના ઘરે ગયો.

બહો યુગ યુગુર્ત બાવતાં 'મંત્રીએ માનું' એ
હર પ્રાણીને ત્યુ મહિર બધાવાનું શરૂ કર્યું. એ વર્ષ
તે મહિર તૈયાર થઈ ગયું. ત્યારે એક પુરુષે આવ
તેને જણાવ્યું બાવી. મંત્રીએ પ્રસન્ન થઈને તેને બચીત
વાની છામ બાવી. ત્યારમાઠ બીજા પુરુષે બાવીને કહ્યું
કયા કયુ— મંત્રીરાજ ! મહિરમા કાઢ પડી 'જલ કાઢ
શીને મંત્રીએ તેને પ્રસન્નતા કરતાં બમણું બનામ બાવ્યું.
એમને ઘેઘેલો પુછ્યું — કાંઈ બા ? બા શુ ?

મંત્રી — કાઠા છામતાં મિ મહિરમા કાઢ પડી તે
કયુ. મરણ કે નુ તો 'કાઠા કાઢાર કાઠાની કયુ' અને મિ
શીય જલ્યુ મરે.

એમ કહીને મંત્રીએ ઘડીતરાંને બોલાવી મહિર છા
મનુ કાઠ્યું પુછ્યું તેમણે કયુ કે — હ મંત્રીરાજ ! પ્રતિ
કુળમાં પક્ષ બનાઈ આવે છે, તે પક્ષાર વીરતા તરફો વર્ષ. તે
પ્રતિકુળમાં ન જાણવવામાં આવે, તે બાવત્ત વચ્ચે કાઠા
બાડે છે. કાઠામાં મિત્રુ કાઠ્યું છે. — મહિરમાં નિર્મલ
મહિર બાવત્તકાઠા વચ્ચે કાઠા કાઠી નથી. તે કાઠામાં
બાવત્ત મંત્રી મિત્રીએ — બાવત્તમાં કાઠા કાઠી નથી. તે
કાઠા તે બાવત્ત કાઠી કાઠી કાઠી છે, મહિર અને તે ધર્મ
બાવત્તકાઠા છે, કાઠામાં વર્ષે કાઠામાં તે કાઠા

યોડીયો મજી. મંત્રિપુત્રે તે નગરનો ઘીસોનો તોડી મંત્રિ
 અને સર્વત્ર પોતાના સ્વામી કુમારપાલની આજ્ઞા પ્રવર્તી
 અને બધા નવા અધિકારી ત્યાં હાજર કર્યા પછી સાતસો મંત્રિ
 સાલવીઓ (વજીરો) ને સાથે લઈને ચાહડ પાટલ આપ્યો
 અને બહુજ દુર્ગપૂર્વક રાજસભામ. આવીને તેણે રાંબને
 નમસ્કાર કર્યા. રાજાએ તેને બહાદુર અને સ્વામિભક્ત બંધીને
 બારે સન્માન આપ્યું. પણ તેની અનિ હાન દેવાની આજ્ઞાને
 ચાહડ કરીને રાજાએ તેને કહ્યું - ' તમારામ. બધા શુભો હોય
 છતાં સૂક્ષ્મ વિચારની જ.મી છે. નહિ તો તમે જે કામ કરી
 શકો છો, તે કામ હું કે મરો કોઈ પણ સેવક કરી શકી
 નથી ' આ વાત સાંભળતા મંત્રિપુત્ર ચાહડ જરા હસીને
 બોલ્યો - ' મહારાજ ! આ પડીજી કડો છે. તમે મારી નેમ
 ખરચ કરવાને સમર્થ નથી. કારણકે મારા શિરપર તો તમે
 સ્વામી છો, એટલે આપના બલથી હું મનમાનતો ખરચ કરું
 છું, પણ તમે કોનું બલથી કરો ? ' ચાહડની આ વચ્ચે
 પડવાથી રાજા મસત થયો અને મંત્રિપુત્રને રાજધરહકને
 હંકાવ આપીને તેણે વિદાય કર્યો તેનો આથા ભાઈ યોડીકે
 પણ બહુજ આલ્સ અને રાજબક્ત હતો. તેથી રાજાએ તેને
 સાંભળત મંદીસીસત્રાગારનો હંકાવ આપ્યો હતો.

નિર્મલમનિ કુમારપાસે થી જિનેશ્વર પ્રભુની પૂજા કરી
મહાશયની બાજી જાને સ્વધર્મી વાતસકય વિગેરે શાસન
તતિશય કાચો વિગેરે નીને કરવા શરૂ કર્યા.

અમદા જિનપૂજનમા નાગધાન થતો રાજા, અનેક પ્રકારના
પુષ્પોથી પ્રભુની આગળ કરા, નારતી કરવા ભગવં-
તની સામે કાંઠા હાંપી. તે વખતે અત્યંત મુદર રીતે રચેલ
જાને નેત્રને પણ પન્નમમલ ના નાજને વધાર્યે આનંદ ન
થયો, કાન્તુ કે તેમા પુષ્પોના નાજા હતા. તેથી તે વિચાર
કરવા લાગ્યો કે 'ચક્રના મહત્ત નમાન માદેર કરામ્યું, પણ
સર્વ જાતુ સબથી કૃત્તા વિના મારા મનનાં કેસાહ પૂરો ન
થયો. આંદા ' સર્વ સામર્થ્ય તો કેમ પુરુષવાનનેજ મળી શકે.
મને જ્ઞાત્યદાનને બધી અનુદાસ સામર્થ્ય ક્યાંથી પ્રાપ્ત થાય ?'

કુમારપાસે રાજાની આવી એકાત બાજી જોઈ, શાસન દેવી
આકાશમા રહીને બોલી કે— 'હે ચૈત્રક્યપતિ ! તું ક્ષેત્રમાત્ર
પણ ખેદ કરીશ નહિ. તારો શ્રદ્ધાને અંજન રાજાના માટે
નંદનવન સમાન બગીચા તૈયાર થઈ જશે.' એમ કહીને દેવી
અદૃશ્ય થઈ ગઈ. પછી કુમારપાસે બહાન આવીને જોયું તો
નંદનવન સમાન એક મનહર બગીચા નજરે ચડ્યો. તે
બગીચાની ચોતરફ દેવતા ચોટી કરતા હતા. તેમાં સમયે
સમયે હિંદાસ પમાડનાર સર્વ જાતુઓના પુષ્પો જોવામાં
આવતા હતા. આથી કુમારપાસની ઈચ્છા સફલ થઈ. તે
અત્યંત આનંદથી જિનપૂજ કરતાં પોતાના જન્મને કૃતાર્થ

જવ બીજાની નોકરી કરવી પડે છે. ચોરી કરનાર પુરુષ :
જવમાં અવિશ્વાસ અને અનાદરતું પાત્ર થાય છે અને પર-
વમાં દરિદ્રતા તથા દુર્ગતિનાં દુઃખો ભોગવે છે. પરધન બં-
કરનારના ઢાન, રીલ, તપ અને ભાવ-બધા નિર્ણયક થ-
છે. મારવા કરતાં પણ ચોરીમાં વધારે પાપ છે. કારણકે મ-
જાથી તો એક મરે છે, પણ ચોરીથી તો તે ધનની સા-
સંજોગ ધરાવનાર સમુદાયનો નાશ થવા સંભવ છે. ચોરી-
ત્યાગ કરવાથી રોહિણીયો ચોર દેવગતિને પામ્યો. જો દાંતક
ધર્માભિલાષી પુરુષે સદાકાલ પોતાની વસ્તુમાં સતેજ રાખે
પર વસ્તુની લાલચનો ત્યાગ કર્યો જોઇએ.

કુલીન પુરુષો પ્રાણ્ણાંતકષ્ટ આવતાં પણ પરધન કર-
 અને પરસ્ત્રીગમન કરતા નથી. ધાન્યનો વેપારી જેમ દુકાન
કંચે, વ્યભિચારિણી વામા જેમ પતિના ઘાતને, વેદ જે
ધનવંત રોગીને, નારદ જેમ કંકાસને, દોષચાહી જેમ પ-
છિદ્રને અને ડાકજુ જેમ બીજાના છજને જીએ અને મુંચે જે
તેમ રાજાએ અપુત્રીયા ધનવાનના મરણને વાંછે છે.

૪ થુ પરસ્ત્રીત્યાગ અને દેવદારા સંનોપત્રત.

ધર્માર્થી પુરુષોએ પરસ્ત્રીનો સર્વથા ત્યાગ કર્યો જોઇએ
પરસ્ત્રીગમન કરવાથી જગતમાં અપકીર્તિ, કુલનો હાથ અને
દુર્ગતિગમન આદિ દુઃખદાયક ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. પોતાની,
પારસી, વિવાહિત અને કુંવારી એ ચાર ઈ. સીએમાં
પોતાની સ્ત્રીથી અલિરિજા સર્વ સ્ત્રીજન પુરુષે

પોતાની માતા અને બહેન સમાન સમજવી એમને. જે શુદ્ધ સ્વદાસ સતીથી સર્વ, પરસ્ત્રીનો ત્યાગ કરે છે, તે સદા પ્રજ્ઞામાં ફાળે પડ્યામાં ગણાય છે. બગી હોદ્દામાં પણ એવી છે કે:—
 “ જ્ઞાતાની મદામતી, જ્ઞાતાની મદા સતિ: ” તેમજ ધર્મશાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે—

મતીનાં ગુણવદાન્યાનાં, માધુનાં પ્રત્યચારિણાં ।

મદિમાનમિથ દ્રષ્ટું, સ્વિગયાતિ નિસ્વગ. ” ॥ ૧ ॥

અર્થ:—સદી સ્ત્રીઓ, શુભવંત જનો, સાધુઓ અને પ્રજ્ઞાવાદી પુરુષોનો મદિમા એવાનેજ હેતુ નહીં? તેમ સર્વ પ્રતિદિન હેતુ પામે છે.

જે ધર્મશીલ પુરુષ મનથી પણ પરસ્ત્રીની ચાહના કરતો નથી, તેવા પુરુષના પ્રભાવથી પૃથ્વી લોકને ધારણ કરી રહી છે. પરસ્ત્રી સગની ઇચ્છા માત્ર કરવાથી પણ સમગ્ર વેદથી નરકનો અધિકારી થયે હોતો. માટે જાવજમજની બીલિ સાધનાર મુશ જનોએ બીજમપિત્તામહની વૃત્તિને ધારણ કરી સદા પ્રજ્ઞાવર્ધ પાણવું સર્વોત્તમ છે, છતાં તેમ ન બની શકે, તો કેવળ સ્વદાસમાં સતીય માની પોતાના જીવનને પવિત્ર અને ધર્મમય બનાવવું એમને.

ય મુ પગિમદ્ પરિમાણુ જત.

જેનું મન, ધનમા દલર હાગેલું છે, તે પુરુષ

નિયમ હોવો જોઈએ કે—‘ હું’ વ્યાપારનું કારણે અમુક યોજનથી વધારે નહિ લાઉં ’ વગી એમસામાં બૂમિ, ત્રસ-
હવોથી વ્યાપ હોવાથી ધર્મકાર્ય વિના સર્વથા ગમનાગમન
ન કરવું જોઈએ. હવું છે કે—

“ દયાર્ય મવેનીવાનાં, કર્યાસ્વેકવ્ર સંવસેન ”

અર્થ:—ત્રસ-સ્થાવર હવોની દયાની ખાતર વર્ષાકા-
લમાં એક સ્થાને વાસ કરવો જોઈએ.

પૂર્વે શ્રીનેમિનાથ સ્વામિના ઉપદેશથી કૃષ્ણ વામુદેવે,
એમાસામાં દ્વારિકા નગરીની બહાર ન જવાનો નિયમ
લીધો હતો.

૭ મું ભોગોપભોગવ્રત.

જે વસ્તુ એકવાર ભોગવાય તે ભોગ અને વારંવાર
ભોગવાય તે ઉપભોગ, ભોગમાં ભોજન, કૃષ્ણ, પુષ્પ, દુધ
વિગેરે ગણાય છે. અને ઉપભોગમાં સ્ત્રી, વસ્ત્રાદિનો સમાવેશ
થાય છે. પોતાની શક્તિ પ્રમાણે જે કાયમ નિયમ કરવો તે
ભોગોપભોગ વ્રત કહેવાય.

દયાળુ મનુષ્યે બાળીશ અમરુચ અને બત્રીશ અનંતકા-
યનો ત્યાગ કરવો જોઈએ તથા ચોપ ઉચિત વસ્તુઓનું પરિમાણ
કરવું જોઈએ.

૮ મું અનર્થ હંડ વિરમણ વ્રત.

આર્ત અને શૈલ સ્થાન કરવું, જેનાથી હિંસા થતી

૧૧ મું પૌષ્પાપવાસં વ્રત.

અરુઘી, ચતુર્દશી આદિ પર્વ દિવસોમાં અથવા જે દિવસે પોતાની જાણના ઢોંચ, તે દિવસે આદારનો, શરીર સ્વચ્છતા, મૈથુનનો તથા પાપ આપારનો ત્યાગ કરવો, તેને શાસ્ત્ર-કારી પૌષ્પવ્રત કહે છે. આ વ્રતમાં જેટલો વખત બપોળે, તેને વિદ્વાન જનો વ્યક્તિનો કાલ કહે છે. એટલે તે દિવસે એક સંયમી સાધુ સમાન તે કહેવાય છે.

૧૨ મું અતિથિ સંવિભાગ વ્રત.

જે મહાત્મા સર્વ તિથિ અને લૌકિક પર્વોના ત્યાગ કરી દીસાનો સ્વીકાર કરે છે, તે અતિથિ કહેવાય છે અને બીજા બિહુક કે અજવાગત કહેવાય છે. તેવા અતિથિ-સાધુ-એને શુદ્ધ અન્ન પાણી આપવું-તે અતિથિ સંવિભાગવ્રત કહેવાય છે, સાધુ મુનિરાજનો યોગ ઢોંચ તો શુદ્ધ ધાવકે તેમને યદ્દા અને સત્કારપૂર્વક આદાર વડોરાવીને પછી પોતે સોજન કરવું લિખિત છે. સાધુના અભાવે સાધર્મી બંધુની બહિ કરવી.

હે રાજન્ ! જે શ્રીશાર્દૂલ બળ્ય પ્રાણી, આ બાર મ-તોનું સેવન અને પાલન કરે છે, તે અવશ્ય આ સંસાર-સાગરને તરી જાય છે. ”

એ પ્રમાણે શ્રી શુદ્ધ મહારાજના મુખથી ધર્મનો સાર અવધુ કરી શ્રીહૃદયમણિ શ્રી કુમારપાલ રાજાએ સમ્યક્ત્વ શુદ્ધ

પ્રતિજ્ઞા કર્યો કે—‘ પશ્ચિદિય પ્રાણીનો વધ કરવાયો મનુષ્ય
નરકગામી થાય છે અને ત્યાં તેને અનંત દુઃખો ભોગવવા
પડે છે. ’ એમ સમજાવીને મેં તેને મહા પાપથી બચાવ્યો.
પછી મને પોતાનો જમાઈ અને ધર્મદાતા સમજી તે વિદ્યા-
ધર પોતાના વિમાનમાં એસારીને મને અર્ધા મૂકી ગયો છે.
આપની સામે ઉભી છે, તે એ વિદ્યાધરની પાતાલચંદ્રિકા
નામે પુત્રી છે. ”

આ અજ્ઞુત વૃત્તાત સાંભળી રાજા ચક્રિત થઈને
બોલ્યો—‘ કુબેરદત્ત ! તમે ખીલના પ્રાણીની રક્ષા કરવા
પોતાના પ્રાણનો પણ દરકાર ન કરી, કંટાળી સી પ્રાપ્ત
કરી, માંસાહારી રાજાને ધર્મી બતાવ્યો અને પાછા ક્ષેત્ર કુશલે
ધરે આવ્યા. આથી તમે સ સારમા શું શું લાભ ન મેળવ્યો ?
તમારા જેવા પુણ્યાત્માઓને ધન્ય છે. ’ એ પ્રમાણે કુબેરદત્તની
પ્રશંસા કરી રાજા પોતાના સ્થાન તરફ ચાલ્યો. કુબેરદત્ત
રાજમહેલ સુધી રાજાની સાથે ગયો, પછી સ્વસ્થાને આવીને
આનંદથી તે પોતાનું જીવન વ્યતીત કરવા લાગ્યો.

કુપારપાલ રાજાએ રાજ્યપ્રાપ્તિની પહેલાંજ આચાર્ય
મહારાજ પાસે પરનારી સહોદર મત લીધું હતું. બાર
મત લીધા પહેલાં રાજાની અનેક રાણીઓ હતી, પણ મત
મહુષ્ય કર્યા પછી એક બોપલંદેવીજ વિદ્યમાન હતી. બીજી
બધી મરણ પામી હતી. રાજાને વિષયવાસના અત્યંત હોવાથી
એકજ રાણીથી તે સંતુષ્ટ હતો. વંશી વર્ષામલના ચાર મ-

પિતા તે સંરંધા ત્રિવિધ પ્રસંધર્ષ પાવતો હતો. તેટલાજ
જમત પછી સોપનદેવી પણ મરણ પામી. એટલે રાજાએ
સંરંધા પાવતીનું પ્રસંધર્ષ નવ પાસણ કરી લીધું.

પંચમા પરિમદ પરિમાણ ત્રતમાં રાજાએ ૭ કરોડ
એનેય, નવ કરોડ રૂપીયા ૧૦૦૦ રત્ન, ૫ લાખ ઘોડા,
૧૦૦૦૦ ઉંટ, ૧૦૦૦ હાથી, ૮૦૦૦૦ બાય, ૫૦૦ ઘર, ૫૦૦
જંજીર, ૫૦૦ ગાય—એટલો સામાન્ય પરિમદ રાજાએ હતો.
તેમજ એનમાં ૧૧૦૦ હાથી, ૫૦૦૦૦ રથ, ૧૧૦૦૦૦૦ ઘોડા,
૧૮૦૦૦૦૦ પાવડગ—એ કરતાં વધારે ન રાખવાનો નિયમ
તેણે લીધો હતો.

છઠ્ઠા ત્રતમાં શ્યામાસાની મોઝમમાં પાટણના ઠાટની
મહાર ન જવાની અને નમરમા પણ હંવ, ગુરના વંદન પૂજન
પિતા ભર્ષ ન કરવાની તેણે પ્રતિજ્ઞા કરી હતી. રાજાના આનિય
મની ખબર જ્ઞાતમરૂ ફેલાઈ ગઈ હતી. તેથી ગીજનીનો રાકું.
દર બાદ્યાદ શ્યામાસાની મોઝમમાં ત્યાં હલાર્થ કરવા આ
બો. તેનો એવાં હંસાંદો હતો કે—' રાજા શ્યામાસામાં પોતાની
દોષ છુને સામે નહિ આવે અને તેથી મારો દાવ લાગી
જશે. ' એ સમાચાર જ્યારે કુમારપાલ રાજાના સાંભળવામાં
આવ્યા, ત્યારે તને બારે ચિંતા થઈ પડી. પોતાના ઘોડા
પરિવારને સાથે છુને તે ગુર મહારાજ પાસે આવ્યો અને
જાણી વાત તેણે કહી સંભળાવી ત્યારે આચાર્ય મહારાજે
કહ્યું—' તમે લેશ પણ ચિંતા ન કરો, માર્મ પોતેજ તમારૂં

નીતા પ્રજાશત્રુ તે અમલ્ય કરતો હતો, હમણા રેયાવકાશિ
નગરને પણ તે ઉપયોગપૂર્વક ચિકરણ સુધિથી આસપાસ
હતો. ૧૧ મા ગૌતમધનનમા તે રાત્રી, સર્વ પર્વોમાં ઉપવાસ
કર્યો અને ઉપવાસના દિવસે તમા રાત્રે સર્વથા નિદ્રા ન કર
તા પછી ક્યામા તે પેતાના જઈ વાપન બચીત કર્યો હતો,
તમા રાત્રે કાપોત્સર્ગમાં સંતોષ અને તેમ ન બને તો કાશિના
આસને બેઠીને પ્રાણપામની ક્રિયા કરતો હતો.

બારમા નવમા કુમારપાલ રાત્રીએ પેતાના શત્રુઓ
નહિનારા આપકાનો ૧૨ લાખ રૂપિયાનો ૧૨ સર્વ સાધારણ
દીતે માફ કર્યો હતો તે ઉપરાંત તેણે આશ્ચર્યોકને હુકમ
કર્યો હતો કે— 'જો કોઈ આપક ગરીબ હાલતમાં તમારી
પાસે આવે, તેને ૧૦૦૦ નોના મહોળ આપવી એક વર્ષમાં
એટલી રકમ થાય, તે મારા ખજાનામાંથી ૧ માટે લઈ લેવી.'
એક વર્ષ પછી ત્યારે તેણે દિસાજ મ વાગ્યો, ત્યારે એક ક
રોડ રૂપિયા થયા. એટલે તે રકમ આપવા માટે રાત્રીએ ખજા
નાથીને આજ્ઞા કરી, પરંતુ એકે તે રૂપિયા લેવાનો ધુંકાર
કર્યો ત્યારે રાત્રીએ પૂછ્યું— 'મારી આજ્ઞાથી ખર્ચેલ રકમ
તમે કેમ લેતા નથી ?' એક બોલ્યો— 'હું સાધર્મિવાત્સ-
લ્યનો લાભ લેવા ઈચ્છુ છું.' રાત્રીએ કહ્યું— 'તેમ કરવાથી
માફ ખારમું મત કલંકિત થાય છે, માટે એ લાભ હું કેાઈને
આપી શકતો નથી.' એટલે રાત્રીના અત્યાચારથી એકને
રૂપિયા સ્વીકારવા પડ્યા.

કરવાને તૈયાર થયો, ત્યારે ગુરૂમહારાજે તેનો હાથ પકડી કહ્યું - ‘ જસ, તમારું પાપ દૂર થઇ ગયું. ’ તે પછી ધર્માત્મ રાજાએ શેઝીખંધ બગીચા મંદિર બંધાવ્યા. તેમાં એવીશ માન તીર્થ કરાવી, ૭૭ વિહરમાન જિનની મૂર્તિઓ, રાગિ રામવસરણ, બરોડાકુસુ અને ગુરૂપાદુકાની સ્થાપના કરી.

એકદા ચાલુક્યપતિ કુમારપાલ સપરિવાર ગુરૂમહારાજને વંદન કરવા ગયો, તે વખતે શ્રી ગુરૂમહારાજ અગિયાર વચામીની સ્તુતિ કરતા હતા. રાજાએ મારવાડપર જાવડાકા કરી હતી, ત્યારે રસ્તામાં તારંગગાજી પર્વત બેસેલા, સૂરિજીને તે પર્વતનો મહિમા પૂછતા, તેમણે કહ્યું - ‘ રાજન ! એ પર્વત પન્નમ પવિત્ર છે. અહીં અનંતા મુનિ સિદ્ધિપદને પ્રાપ્ત થયા છે. મારે એ તીર્થનો મહિમા શું મહાતીર્થ સમાન છે. એ પ્રમાણે સાબળી રાજાએ તારંગ પર્વતપર ૨૬ હાથ ઉંચે પ્રાસાદ બંધાવ્યો. તેમાં ૧ અંગુલ પ્રમાણ, શ્રી અજિતનાથ સ્વામીની પ્રતિમા પધરાવવી બાતમા શ્રી હેમચંદ્રસૂરિના ટીકા ત્યાનપર તે એક વિશાલ મંદિર બંધાવ્યું. તેમાં રતનમયી વીરપ્રભુની પ્રતિમા અને સુવર્ણમય ગુરૂપાદુકાની સ્થાપના કરાવી.

કોઇવાર ગુરૂવંદન કરવા જતાં રાજાએ રસ્તામાં એ વિશાલ મંદિર તૈયાર થતું જોયું. તે જોઇને રાજા અદર ગયો તે મંદિરને બંધાવનાર બાહડ મંત્રી તરત રાજાની સન્મુખ આવ્યો અને સાચે આવીને તેણે રાજાને સંપૂર્ણ ચેત્ય બતાવ્યું.

વારના વૃક્ષો, દેતાં તેની અંદન-અંસસથી તેણે પૂજા કરી અને મહાપૂર્વક 'હ્યુ' કે—' જો જૈનધર્મ પર મારો પરિપૂર્ણ આદર હોય તો, તમે શુદ્ધ તાડવૃક્ષો મુકોમલ થઈ જાઓ.' એમ કહીને રાજા પોતાના રથાન પર આવ્યો અને તે રાત્રિ તેણે કેવળ ધર્મધ્યાનમાં જ વ્યતીત કરી. ધર્મપ્રિય રાજાની યદના પ્રભાવથી શાસનદેવીએ તે સર્વ તાડવૃક્ષોના પત્રોને કોમળ કરી દીધા આ બનાવની ખબર પડતાં રાજા બહુ જ પ્રમોદ પામ્યો. યદી તાડપત્રો મંગાવીને તેણે શુદ્ધ મહારાજને ભેટ કર્યાં. એટલે સૂરિશ્રીએ આશ્ચર્યપૂર્વક પૂછ્યું—' રાજા ! આ શું ? ' ત્યારે રાજાએ સખા સમક્ષ બેસી વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યો. તે સાંભળતાં બધા જનો આનંદ પામ્યા. તે વખતે શુદ્ધ મહારાજ પણ રાજાની અને જૈનધર્મની સ્તુતિ કરી તથા પ્રસન્નતાપૂર્વક આશીર્વાદ આપ્યો કે—' તમારા જેવા ધર્માનુરાગી પૃથ્વીમાં સદાકાળ જન્મજત રહે.' શુદ્ધ મહારાજના આશીર્વાદ તથા ચિન્તા વચનોને અત્યંત હર્ષથી સ્વોકારી શ્રીજિનશાસનના અપૂર્વ પ્રભાવને કવણ કરતાં રાજાએ ધરે બાવીને આનંદપૂર્વક પાદસ્પર્શ કર્યું.

એક દિવસે આવ્યાર્થ મહારાજ ધર્મદેશના આપણા હતા તે વખતે ત્યાં આવંલા પરદેશી આવકોએ સુવર્ણના ગુપોથી શુદ્ધ મહારાજના ચરણની પૂજા કરી, તે જોઈને રાજાએ તેમને પૂછ્યું—' તમે કોણ છો અને ક્યાંથી આવો છો ? ' તેઓએ—' જમી પરદેશી આવકો છીએ પૂર્વકાલમાં

રૂકે મરુણને કાંઈ અત્યંત પણ મારી શકશે નહિ.
 સાચી સિમારનો નિષેધ થતાં મુજબ વિગેરે વનપાત્રી
 નિર્ભય થમને વનમાં વિચરશે. વળી તે રાજા પોતાના
 જગત્થર, સ્થગત્થર અને ખેત્થર પ્રાણીઓના વશ થઈને
 માથે પટક ફેરવશે, જેઓ જન્મથી માંસાહારી હશે,
 ની અણગમને આધીન થઈને માંસની કથાને પણ વિ-
 નીકશે. વાગુદેવ કાવડો પણ જે મથને ત્યાગ ન કરી
 તે મથને નિર્દોષતા તે રાજા સર્વત્ર અટકાવશે. પૂ-
 ત્ર તે મથનો ઓળી રીતે નિરોધ કરશે કે જેથી કુંભાર
 પાત્રો પણ મરશે નહિ. સદા મથપાન કરવાથી થતી
 ની અટકવાથી મથપાનનો ત્યાગ કરનારા લોકોની
 તંત્રીદિ મામશે. પૂર્વે નહાદિક રાજાઓ જુગારનો ત્યાગ
 પ્રકાશ નહોતા; પણ કુમારપાલના રાજ્યમાં તેનું નામ
 નહિ રહે. તે રાજા માથે હરેક ગામ અને નગરમાં શિવ
 રો કરાવીને ત્યા પૃથ્વીને અલંકૃત કરશે. તે વિવિધ
 ભાંડોનો આપીને જગતને જલુરક્ષિત બનાવશે.

એકદા શ્રીગુરૂના મુખથી કપિલ્લકપિએ સ્થાપન કરેલ
 ૧ મુજમાં ગુમ રહેલ તે પ્રતિમાનો પૃષ્ઠાંત રાજા સાંભ-
 ૧ એટલે— મુગતુ સ્થાન ખોદાવી, વિવિધપાવની પ્રતિ-
 માને હું લઈ આવીશ' એવો તે મનોરથ કરશે તે વખતે
 જાના મનનો ઉત્સાહ અને બીજા પણ સારા નિમિત્તોને
 લઈ— 'પ્રતિમા જરૂર પ્રાપ્ત થશે' એવી રાજાને ખાતરી થશે.

